

[Mølgaard]

heder: en ganske solid portion ofre for narkotikaen er uden for behandlingssystemerne, ja, er end ikke registrerede.

Der er tale om et fænomen, som der er god grund til for alle at se på med den størst mulige alvor, men også med den størst mulige nøgternhed, når man skal bedømme den indsats, der må til. Bombastiske armbevægelser, bål, brand og fordømmelse og slag i luften eller mod værgeløse ofre, der oprigtigt talt er hårdt nok ramt i forvejen, har vi set nok af i denne som i så mange andre sager, hvor den meget velforståelige angst i vide befolkningskredse over for uhyggelige fænomener har fået lov til at diktere en politik, der abstraherede sig fra kendsgerningerne om, hvad det var, der skulle til, hvis der overhovedet skulle være noget håb om at komme videre frem mod bedre tilstande for den enkelte og alle i samfundet. Fordomme er forståelige på masser af livets områder, men sjældent et konstruktivt problemløsningsværktøj, tværtimod.

I det dystre billede, regeringens redegørelse vedrørende narkotikamisbrugssituationen i dag tegner, er der dog nogle lyspunkter – de er ikke voldsomme, men dog værd at hæfte sig ved – nemlig først og fremmest den nedgang i tilgangen af misbrugernes kreds, som man har kunnet notere sig, og som er et udslag af, at al modebevægelse og tilbøjelighed til at betragte narko-forbrug som »in«, som har eksisteret hist og pist, er borte. Det er selvfølgelig en særdeles glædelig ting. Det er yderst tilfredsstillende, at man har kunnet registrere dette, og det virker troligt nok, når ministeren også i denne forbindelse erklærer sig tilfreds med resultatet af den øgede oplysningsvirksomhed vedrørende narkomaniens art og væsen, som nu bl. a. finder sted i folkeskolen.

Jeg synes, dette er godt, men vil dog gerne spørge, om der er mulighed for at komme videre endnu ad den vej. Savnes der midler i form af tid og lærerkræfter eller bevillinger til bredere oplysningsarbejde på dette område, eller er bevillingerne tilfredsstillende? Jeg tror det ikke og vil gerne tilde mig at pege på det gammelkendte slagord om, at forebyggelse nu engang er at foretrække fremfor helbredelse, i det omfang den er alternativ, hvorfor knappe bevillinger eller ressourcer i det hele taget på dette område er yderst kortsigtet sparepolitik.

Der bør ikke spares på skillingerne til oplysningsvirksomhed, mens dalerne ruller og ofre trilles omkring i snese-, hundred-, ja tusindvis.

Det mest strålende lyspunkt midt i det dystre narkosituationsbillede synes dog at være de initiativer, der er udgået med centrum i Christiania. Stiftelsen af en folkebevægelse mod hårde stoffer og den aktive indsats mod distributionen af hårde stoffer især i Fredens Ark er et bemærkelsesværdigt initiativ, som fortjener al mulig støtte. Når jeg her taler om støtte, handler det selvfølgelig også om kroner og øre som bidrag til paralleltløbende oplysnings-, nedtrappings- og resocialiseringsaktiviteter udført af særdeles fagkyndige i et miljø, der måske byder langt bedre muligheder end så mange andre traditionelle behandlingsmiljøer og -institutioner.

Kroner og øre skal disse have, men det drejer sig jo rigtignok også om mere end disse kroner og øre, nemlig om noget, der vel nok hører sammen med, om disse kroner og øre overhovedet bevilges. Der er nemlig brug for al mulig fordomsfrihed blandt myndighederne, der har et ord at skulle have sagt, forvaltningskompetence, på dette område. Stivsindet holden sig til juridiske formaliteter, krav og normer, som i andre sammenhænge kan være gode nok, kan her meget vel være helt ødelæggende for, at der kommer det ud af situationen, som den faktisk byder på.

Jeg vil gerne appellere til, at der fra alle offentlige sider, statens og dens mange implicerede ministeriers og fra kommuners og amtskommuners side udvises den størst mulige smidighed for at nå resultater fremfor stivsind for nogle forvaltningstekniske princippers eller særinteressers skyld. Narkoproblemet er alt for alvorligt til, at noget håb om veje frem må slukkes på grund af bureaukratisk indstilling. Christiania har mødt nok af vanskeligheder fra samfundets side – ikke ganske uden egen skyld – men alligevel. Nu må de positive initiativer, der i øvrigt også gør sig gældende andre steder, have deres chance.

Narkoproblemet i dag er ikke resultatet af et overdrevent frisind i samfundet, om end heller ikke bare et entydigt resultat af mangel på samme frisind, men skal vi nå nogen vegne, må der være frisind i valget af fremgangsmåder.